

Dobro uro pozneje se je solnce še zadnjikrat za ta dan ozrlo v višenjske robove, poslednjič je pozdravilo vrh Nanosov in prvikrat po dolgih letih posijalo v zadovoljni obraz Šimna Bajca. Saj se je — tako se mu zdi — spravil s celim svetom. Že dolgo mu niso bile noge tako lahke, kakor nocoj, ko je stopal med obema dečkoma po cesti proti domu.

Anica mu je pripovedovala o raznih težavah in nesrečah, pa tudi o srečnih letih svojega zakona, povedala mu je svojo zadovoljnost z ljubeznivima otrokoma. Tudi o sedanjem vdovskem stanu mu ni tožila. Prenašati nesrečo zadovoljno, to je tudi sreča. Res ji je prezgodaj umrl dobri mož, toda zapustil ji je otroka, ki sta ji vse veselje in vsa nada.

Šimen je spoznal, kako malo modre so bile njegove mladoletne želje, videl je, da bi Anica ž njim ne mogla biti tako srečna. Radostno ji je segel v roko, rekoč:

„Sedaj vidim, da je bilo res bolje tako, kakor si ti hotela.“

„Torej si vendar spoznal, a pozno, pozno, Šimen! Lahko bi bil poskusil srečo v našem stanu. Marsikatera bi se te ne bila branila.“

„O, tega pa že ne! Večji del svojega življenja sem hrepenel biti Selanov zet, sedaj vidim, da sem želel v srcu, nikdar pa ne dovolj pomislil, ali bodeva res obadva srečna, ali ne. No, nič ne dene: nalogo svojega življenja sem dokončal, delal sem za domovino in za cesarja in tudi Bogu nisem bil nezvest. Da sem bil tebi zvest, Anica, to veš dobro, in prav se mi

zdi. Če sem se pa motil, tolažim se s tem, da nisem ne prvi, ne poslednji.“

Anica si je s predpasnikom obrisala solzne oči in spremila mladostnega znanca na cesto. Nekaj mehkega, blažilnega je čutila nocoj okolu srca, kakor da so šele danes poravnani vsi računni burnih prošlih časov.

Anica je sicer želela poprej ohraniti očetov dom jednemu izmed svojih sinov. Kmalu pa se je prepričala, da je bolje prodati posestvo. Najemnina se dobiva le težko, in malo verjetno je bilo, da bi njen sin, navajen Bele Krajine, hotel bivati v Višnjah. Kupec se je kmalu našel, bil je Šimen, ki je vdovi prav dobro plačal dom Selanov, — saj je imel s čim. Anica je odšla na možev dom, slovo od Višenj je bilo težko, a prestala je tudi to. Kmalu je na prejšnjem kmečkem domu vzrasla lična, na pol gosposka hiša, domovanje gospoda Šimna. Stari gospod je bil kakor oče v celem selu. Vse ga je ljubilo in spoštovalo, pa tudi vedelo, zakaj: nihče ni prišel v potrebi k njemu, da ne bi bil izprosil pomoči.

Po njegovi smrti je zapuščina pripadla Bajškemu gospodarju. „Selana“ — ni več, kakor ni več šumnega vozarjenja — mimo nekdanje Selanove gostilne. Tudi tihotapstva že davno ni več; le kaka mati straši jokajoče otroke, češ, molči, molči, če ne pride pote „rokomalh“! Kdo bi si mislil, da se je v burnem nekdanjem življenju ob cesti pletla taka rahla zgodovina človeških src!

Vse je Tvoje . . .

Tvoja so nebesa in Tvoja je zemlja.
(Ps. 88, 12.)

Tvoja lepa so nebesa,
Tvoj prostórni zémlje krog,
Tvoj vesoljni svet prostráni —
Vse je Tvoje, večni Bog!

Solnce, mesec na višavi,
Zvezd ponóčnih veličast,
Strop nebá in zračne dalje,
Vse je, Stvarnik, Tvoja last.

Tvoji so po zémlji hribi,
Tvoj gorá nešteti sklád,
Tvoji brdo in ravnína
In dolína in prepád.

Vrelci šumni in potoki,
Žuborèč iz zémlje tal,
Tvoje so deroče reke,
Tvoj morjá kipeči val.

Ivje, sneg in led in toča,
Vsi so Tvoji, Gospodar,
Tvoji bliskov žarni ognji,
Tvoj v oblakih je vihar.

Noč je Tvoja, dan in leto,
Pómrad in jesenski sad,
Tvoje svetlokrílo jutro,
Tvoj večerni mrak in hlad.

V gozdu zver in ptica v zraku,
Riba, ki jo val pojí,
Na gredíci nežna cvetka —
Tvoje vse je, kar živí.

Vse je Tvoje v vidnem stvarstvu,
Vsemogoči Oče moj,
Vsému svoje si dobrosti
Jasni vtisnil pečat svoj . . .

Vèndar, kakor v stvar nobeno,
V mé si vértal svoj obraz,
V dúši moji Ti odsevaš —
Najbolj Tvoj sem — človek jaz!

Mih. Opeka.